

Ванчо сгъна хартията, пхна я въ плика, когото бѣ купилъ за двѣ стотинки отъ Митя бакалчето, запечатана плика, па дълбоко се замисли . . . Като помисли малко, той натопи перото и написа този адресъ:

„До нашето село за дѣда.“

Послѣ се почеса, замисли се отново, пакъ потопи перото и добави на плика: „До дѣда ми Костадина въ село“ . . .

И зарадванъ, че никой не му побърка да си напише писмото той отърча и го пушна въ пощенската кутия, която бѣха му посочили . . .

Чичо Немилчо.

